

PRZEDMOWA

W umysłach śmiertelników Urantii – tak bowiem nazywa się wasz świat – panuje wielki zamęt odnośnie znaczenia takich pojęć jak Bóg, boskość i Bóstwo. Istoty ludzkie są jeszcze bardziej zdezorientowane i niepewne, gdy idzie o związki wzajemne Boskich osobowości, określanych tak różnorodnymi nazwami. Z powodu takiego ubóstwa pojęciowego i związanego z nim wielkiego chaosu ideowego, otrzymałem polecenie zredagowania tego oświadczenia wprowadzającego, aby wyjaśnić znaczenia, jakie powinno się przydawać pewnym symbolom słownym, kiedy te mogą być z kolei używane w przekazach, które zespół objawiających prawdę istot z Orvontonu przetłumaczył na język angielski Urantii, zgodnie z otrzymanym upoważnieniem.

W naszych staraniach, zmierzających do poszerzenia świadomości kosmicznej i wzbogacenia percepcji duchowej człowieka, niezmiernie trudno jest przedstawić rozszerzone pojęcia i zaawansowaną prawdę, kiedy ograniczeni jesteśmy do zawężonego języka danego świata. Jednak nasze powiernictwo skłania nas do czynienia wszelkich wysiłków, aby przekazać nasze znaczenia przy użyciu symboli słownych języka angielskiego. Zostaliśmy poinstruowani, że tylko wtedy mamy wprowadzać nowe określenia, kiedy pojęcie, które ma być przedstawione, nie posiada angielskiego odpowiednika, którego można by użyć do wyrażenia tego, nowego pojęcia, częściowo, czy nawet z większym lub mniejszym wypaczeniem znaczenia.

Aby ułatwić zrozumienie i zapobiec dezorientacji u każdego śmiertelnika, który może zgłębiać te przekazy, uważamy, że rozsądnie będzie przedstawić w tym, wstępnym oświadczeniu, zarys znaczeń przypisywanych wielu słowom angielskim, używanym na określenie Bóstwa i pewnych pojęć z nim związanych, dotyczących rzeczy, znaczeń i wartości rzeczywistości wszechświatowej.

Żeby jednak opracować tę przedmowę, dotyczącą definicji oraz ograniczeń terminologii, należy przewidzieć stosowanie danych określeń w następujących dalej prezentacjach. Przedmowa ta nie jest zatem oświadczeniem zupełnie skończonym; jest ona tylko przewodnikiem po definicjach, mającym pomóc tym, co będą czytali następujące dalej przekazy, traktujące o Bóstwie oraz wszechświecie wszechświatów, przekazy opracowane przez komisję z Orvontonu, posłaną w tym celu na Urantię.

Wasz świat, Urantia, jest jedną z wielu podobnych jej, zamieszkałych planet, wchodzących w skład wszechświata lokalnego *Nebadonu*. Wszechświat ten, wraz z podobnymi kreacjami, tworzy superwszechświat *Orvonton*, a z jego stolicy, Uversy, przybywa nasza komisja. Orvonton jest jednym z siedmiu rozwijających się superwszechświatów czasu i przestrzeni, które krążą wokół kreacji niebiańskiej doskonałości bez początku i końca – centralnego wszechświata *Havony*. W sercu tego wiecznego, centralnego wszechświata, znajduje się stacjonarna Wyspa Raj, geograficzne centrum nieskończoności i miejsce pobytu wiecznego Boga.

Siedem rozwijających się superwszechświatów, w połączeniu z centralnym i niebiańskim wszechświatem, nazywamy zazwyczaj *wielkim wszechświatem*; są to kreacje obecnie

zorganizowane i zamieszkałe. Wszystkie one stanowią część *wszechświata nadrzędnego*, obejmującego również nie zamieszkałe, ale będące w stadium organizacji, wszechświaty przestrzeni zewnętrznej.

I. BÓSTWO I BOSKOŚĆ

Wszechświat wszechświatów obrazuje zjawiska działalności Bóstwa na zróżnicowanych poziomach kosmicznych rzeczywistości, znaczeń rozumowych i wartości duchowych, jednak wszystkie te działania – osobowe i inne – są niebiańsko koordynowane.

BÓSTWO można uosabiać jako Boga, jest ono również przedosobowe i superosobowe, w zakresie niezupełnie zrozumiałym dla człowieka. Bóstwo charakteryzuje cecha jedności – aktualnej lub potencjalnej – na wszystkich nadmaterialnych poziomach rzeczywistości; a ta jednocząca cecha jest najlepiej rozumiana przez istoty stworzone jako boskość.

Bóstwo działa na poziomie osobowym, przedosobowym i superosobowym. Łącznie Bóstwo działa na siedmiu następujących poziomach:

1. *Stacyjny* – samowystarczalne i samoistne Bóstwo.
2. *Potencjalny* – samowolne i samo określające cel Bóstwo.
3. *Asocjacyjny* – uosabiające się i bosko zbratane Bóstwo.
4. *Stwórczy* – rozdzielające się i bosko objawione Bóstwo.
5. *Ewolucyjny* – rozprzestrzeniające się i utożsamiające się ze stworzonym Bóstwo.
6. *Najwyższy* – doświadczające i jednoczące stworzonego ze Stwórcą Bóstwo. Bóstwo działające na pierwszym poziomie utożsamiania się ze stworzonym, jako czasowo-przestrzenni najwyżsi władcy wielkiego wszechświata, co czasem określa się Najwyższością Bóstwa.
7. *Ostateczny* – rozprzestrzeniające się i czas oraz przestrzeń przekraczające Bóstwo. Bóstwo wszechmocne, wszechwiedzące i wszechobecne. Bóstwo działające na drugim poziomie jednoczącej ekspresji boskości, jako efektywni najwyżsi władcy i absoniczni podtrzymywacze wszechświata nadrzędnego. Porównując z działaniem Bóstw na rzecz wielkiego wszechświata, ta absoniczna funkcja we wszechświecie nadrzędnym równoznaczna jest z nadrzędną kontrolą wszechświata i z jego najwyższym podtrzymywaniem, czasami nazywana jest też Ostatecznością Bóstwa.

Poziom skończony rzeczywistości charakteryzuje się życiem istoty stworzonej i ograniczeniami czasowo-przestrzennymi. Rzeczywistości skończone mogą nie mieć końca, ale zawsze mają początek – są stworzone. Poziom Najwyższości Bóstwa można sobie wyobrazić jako funkcję, w odniesieniu do bytów skończonych.

Poziom absoniczny rzeczywistości charakteryzuje się rzeczami i istotami bez początku czy końca oraz przekroczeniem czasu i przestrzeni. Absonicy nie są stworzeni; oni wyniknęli – po prostu są. Ostateczny poziom Bóstwa oznacza funkcję, w odniesieniu do rzeczywistości absonicznych. Ilekroć czas i przestrzeń są przekroczone, bez znaczenia w jakiej części wszechświata nadrzędnego, takie absoniczne zjawisko jest działaniem Ostateczności Bóstwa.

Poziom absolutny jest bez początku, bez końca, bez czasu i bez przestrzeni. Przykładowo, w Raju czas i przestrzeń nie istnieją; czasowo-przestrzenny status Raju jest absolutny. Egzystencjalnie, ten poziom jest osiągalny przez Rajskie Bóstwa w Trójcy, ale ten trzeci poziom jednoczącej ekspresji Bóstwa nie jest w pełni zjednoczony empirycznie. Kiedykolwiek, gdziekolwiek i jakkolwiek funkcjonuje absolutny poziom Bóstwa, przejawiają się rajskie, absolutne wartości i znaczenia.

Bóstwo może być egzystencjalne, tak jak w Wiecznym Synu; empiryczne, tak jak w Istocie Najwyższej; asocjacyjne, tak jak w Bogu Siedmiorakim; niepodzielne, tak jak w Rajskiej Trójcy.

Bóstwo jest źródłem wszystkiego tego, co boskie. Bóstwo jest charakterystycznie i nieodmiennie boskie, ale nie wszystko to, co jest boskie, musi być Bóstwem, chociaż będzie skoordynowane z Bóstwem i będzie zmierzało do pewnego stadium zjednoczenia z Bóstwem – duchowego, umysłowego czy osobowego.

BOSKOŚĆ jest charakterystyczną, jednoczącą i koordynującą własnością Bóstwa.

Boskość jest rozumiana przez istotę stworzoną jako prawda, piękno i dobroć; w osobowości jest odwzajemniana jako miłość, miłosierdzie i służba; na poziomach bezosobowych objawia się jako sprawiedliwość, moc i władza.

Boskość może być doskonała – kompletna – jak na poziomie egzystencjalnym i na poziomie Stwórcy w rajskiej doskonałości; może być niedoskonała, jak na poziomie empirycznym oraz istoty stworzonej w ewolucji czasowo-przestrzennej; może też być względna, ani doskonała ani też niedoskonała, tak jak na pewnych poziomach związków egzystencjalno-empirycznych w Havonie.

Gdy próbujemy wyobrazić sobie doskonałość, we wszystkich stadiach i formach jej zależności, napotykamy siedem jej rodzajów, możliwych do wyobrażenia:

1. Absolutna doskonałość we wszystkich aspektach.
2. Absolutna doskonałość w niektórych stadiach i względna doskonałość we wszystkich innych aspektach.
3. Absolutne, względne i niedoskonale aspekty doskonałości w różnorodnych związkach.

4. Absolutna doskonałość w niektórych przejawach, niedoskonałość we wszystkich innych.

5. Absolutna doskonałość bez żadnego ukierunkowania, względna doskonałość we wszystkich przejawach.

6. Absolutna doskonałość bez żadnego stadium, względna w niektórych stadiach, niedoskonałość w pozostałych.

7. Absolutna doskonałość bez żadnego atrybutu, niedoskonałość we wszystkich atrybutach.

II. BÓG

Rozwijające się istoty śmiertelne mają nieodparte skłonności do symbolizowania swych skończonych idei Boga. Świadomość obowiązku moralnego człowieka i jego duchowy idealizm reprezentują poziom wartości – rzeczywistość empiryczną – która jest trudna do symbolizacji.

Kosmiczna świadomość zakłada uświadomienie sobie Pierwszej Przyczyny, jednej i jedynej rzeczywistości bezprzyczynowej. Bóg, Ojciec Uniwersalny, działa na trzech osobowych poziomach Bóstwa, mających podniesioną wartość i względną ekspresję boskości:

1. *Przedosobowy* – jak w służbie fragmentów Ojca, takich jak Dostrajające Myśli.
2. *Osobowy* – jak w doświadczeniu ewolucyjnym istot stworzonych i zrodzonych.
3. *Superosobowy* – jak w wynikłej egzystencji pewnych istot absonicznych i związanych z absonicznymi.

BÓG jest symbolem słownym określającym wszystkie uosobienia Bóstwa. Określenie to wymaga odrębnego zdefiniowania na każdym, osobowym poziomie funkcjonowania Bóstwa i musi być z kolei dalej redefiniowane w obrębie każdego z tych poziomów, jako że określenie to może być używane do oznaczenia zróżnicowanych, równorzędnych i podporządkowanych uosobień Bóstwa, na przykład Rajskich Synów Stwórcy – ojców wszechświatów lokalnych.

Określenie Bóg, tak jak my się nim posługujemy, można rozumieć następująco:

Według określenia – jako Bóg Ojciec,

Według kontekstu – kiedy używa się go przy omawianiu jakiegokolwiek pojedynczego poziomu czy związku Bóstwa. W wypadku wątpliwości, odnośnie dokładnej interpretacji słowa Bóg, zaleca się odnosić je do osoby Ojca Uniwersalnego.

Określenie Bóg zawsze znamionuje *osobowość*. Bóstwo może, ale nie musi, odnosić się do Boskich osobowości.

Słowo BÓG używane jest w tych przekazach w następujących znaczeniach:

1. *Bóg-Ojciec* – Stwórca, Władca i Podtrzymywacz. Ojciec Uniwersalny, Pierwsza Osoba Bóstwa.

2. *Bóg-Syn* – Równorzędny Stwórca, Zarządzający Duchem i Duchowy Administrator. Wieczny Syn, Druga Osoba Bóstwa.

3. *Bóg-Duch* – Wspólny Aktywizator, Uniwersalny Integrator i Obdarzający Umysłem. Nieskończony Duch, Trzecia Osoba Bóstwa.

4. *Bóg Najwyższy* – Bóg czasu i przestrzeni, aktualizujący się albo rozwijający się. Osobowe Bóstwo realizujące czasowo-przestrzenne, empiryczne dokonania, utożsamiające stworzonego ze Stwórcą we współdziałaniu. Istota Najwyższa osobiście doświadcza jedności Bóstwa, jako rozwijający się i empiryczny Bóg ewolucyjnych istot czasu i przestrzeni.

5. *Bóg Siedmioraki* – Osobowość Bóstwa aktualnie działająca gdzieś w czasie i przestrzeni. Osobowe Rajske Bóstwa oraz ich stwórczy towarzysze, działający we wszechświecie centralnym oraz poza jego granicami, uosabiające moc jako Istota Najwyższa, na pierwszym poziomie istoty stworzonej, w jednoczącym objawianiu Bóstwa w czasie i przestrzeni. Poziom ten, wielki wszechświat, jest domeną czasowo-przestrzennego zstępowania rajskich osobowości, w połączeniu z podobnym, czasowo-przestrzennym wznoszeniem się istot ewolucyjnych.

6 *Bóg Ostateczny* – wynikający Bóg superczasu i przekroczonej przestrzeni. Drugi empiryczny poziom jednoczącego przejawiania się Bóstwa. Bóg Ostateczny implikuje pełne urzeczywistnienie zsyntetyzowanych, absoniczno-superosobowych, czas-przestrzeń przekraczających i wynikniętych-empirycznych wartości, skoordynowanych na ostatecznych, stwórczych poziomach rzeczywistości Bóstwa.

7. *Bóg Absolutny* – empirycznie tworzący się Bóg przewyższonych wartości superosobowych i znaczeń boskości, obecnie egzystencjalny jako *Bóstwo-Absolut*. Jest to trzeci poziom jednoczącego przejawiania się i rozprzestrzeniania się Bóstwa. Na tym superstwórczym poziomie, Bóstwo doświadcza wyczerpania potencjału uosabiającego, napotyka pełnię boskości i wyczerpuje możliwości samoobjawiania się dla kolejnych i progresywnych poziomów innego uosobienia. Bóstwo teraz napotyka *Absolut Nieuwarunkowany*, wkracza doń i utożsamia się z nim.

III. PIERWSZE ŹRÓDŁO I CENTRUM

Całościowa, nieskończona rzeczywistość, jest egzystencjalna w siedmiu stadiach i jako siedem równorzędnych Absolutów:

1. Pierwsze Źródło i Centrum.
2. Drugie Źródło i Centrum.
3. Trzecie Źródło i Centrum.
4. Wyspa Raj.
5. Bóstwo-Absolut.
6. Absolut Uniwersalny.
7. Absolut Nieuwarunkowany.

Bóg, jako Pierwsze Źródło i Centrum, jest pierwotny w odniesieniu do całości rzeczywistości – jest to pierwotność nieuwarunkowana. Pierwsze Źródło i Centrum jest nieskończony, jak również wieczny i jest zatem ograniczony czy warunkowany tylko własną wolą.

Bóg – Ojciec Uniwersalny – jest osobowością Pierwszego Źródła i Centrum i jako taki utrzymuje osobiste związki, polegające na nieskończonej kontroli, ze wszystkimi równorzędnymi i podporządkowanymi źródłami i centrami. Kontrola taka jest osobista i w *potencjale* nieskończona, choć może nawet nigdy aktualnie nie działać, na skutek doskonałości działania tych równorzędnych i podporządkowanych źródeł, centrów i osobowości.

Pierwsze Źródło i Centrum jest zatem pierwotny we wszystkich domenach: deifikowanych czy nie deifikowanych, osobowych czy nieosobowych, aktualnych czy potencjalnych, skończonych czy nieskończonych. Żadna rzecz czy istota, żadna względność czy ostateczność, nie istnieje inaczej, niż w bezpośrednim albo pośrednim związku i zależności wobec pierwszeństwa Pierwszego Źródła i Centrum.

Pierwsze Źródło i Centrum jest związany z wszechświatem w następujący sposób:

1. Siły grawitacyjne wszechświatów materialnych zbiegają się w centrum grawitacyjnym Raju dolnego. Wyjaśnia to, dlaczego geograficzna lokalizacja osoby Pierwszego Źródła i Centrum jest wiecznie stała w relacji absolutnej do centrum siły-energii dolnej, albo materialnej płaszczyzny Raju. Absolutna osobowość Bóstwa istnieje jednak na wyższym, albo duchowym poziomie Raju.
2. Siły umysłowe zbiegają się w Nieskończonym Duchu; zróżnicowany i rozbieżny umysł kosmiczny w Siedmiu Duchach Nadrzędnych; urzeczywistniający się umysł Najwyższego w Majestonie, jako doświadczanie czasowo-przestrzenne.
3. Wszechświatowe siły duchowe zbiegają się w Wiecznym Synu.

4. Nieograniczone możliwości działania bóstwa tkwią w Bóstwie-Absolucie.
5. Nieograniczone możliwości nieskończonego reagowania istnieją w Absolucie Nieuwarunkowanym.
6. Dwa Absoluty – Uwarunkowany i Nieuwarunkowany – są koordynowane i jednoczone przez Absolut Uniwersalny oraz w tym Absolucie.
7. Potencjał osobowości ewolucyjnej istoty moralnej, czy jakiegokolwiek innej istoty moralnej, skoncentrowany jest w osobowości Ojca Uniwersalnego.

RZECZYWISTOŚĆ, tak jak jest pojmowana przez istoty skończone, jest częściowa, względna i zagadkowa. Maksimum rzeczywistości Bóstwa, jaką mogą pojąć w pełni ewolucyjne istoty skończone, zawarta jest w Istocie Najwyższej. Tym niemniej istnieją poprzedzające ją, wieczne rzeczywistości, rzeczywistości nadskończone, które są ancestralne dla Najwyższego Bóstwa ewolucyjnych istot czasu i przestrzeni. Gdy próbujemy zobrazować pochodzenie i naturę rzeczywistości wszechświata, zmuszeni jesteśmy używać czasowo-przestrzennej metody rozumowania, aby dotrzeć do poziomu umysłu skończonego. Dlatego też wiele jednoczesnych zdarzeń wieczności musi być przedstawiane w kolejnych sekwencjach.

Istoty czasowo-przestrzenne mogą sobie wyobrazić pochodzenie i zróżnicowanie Rzeczywistości następująco: wieczny i nieskończony JESTEM osiągnął wyzwolenie swego Bóstwa z pęt nieuwarunkowanej nieskończoności, korzystając z właściwej sobie i wiecznej, wolnej woli i to oddzielenie od nieuwarunkowanej nieskończoności wydało pierwszą *absolutną boskość-napięcie*. To napięcie zróżnicowania nieskończoności rozwiązuje Absolut Uniwersalny, działający po to, aby jednoczyć i koordynować dynamiczną nieskończoność Bóstwa Całościowego i statyczną nieskończoność Absolutu Nieuwarunkowanego.

W tym pierwotnym działaniu teoretyczny JESTEM osiągał urzeczywistnienie osobowości, stając się Wiecznym Ojcem Pierwszego Syna i jednocześnie Wiecznym Źródłem Wyspy Raju. Współistniejąc ze zróżnicowaniem Syna od Ojca, w obecności Raju, pojawia się osoba Nieskończonego Ducha oraz centralny wszechświat Havona. Wraz z pojawieniem się współistniejącego z Ojcem osobowego Bóstwa Wiecznego Syna i Nieskończonego Ducha, Ojciec unikał, jako osobowość, nieuniknionego skądinąd rozproszenia się w potencjale Bóstwa Całościowego. Odtąd Ojciec odczuwa cały potencjał Bóstwa wyłącznie w powiązaniu z Trójcą, razem z dwojgiem równych sobie Bóstw, podczas gdy coraz bardziej empirycznie Bóstwo aktualizuje się na boskich poziomach Najwyższości, Ostateczności i Absolutności.

Idea JESTEM jest filozoficznym ustępstwem, jakie czynimy dla związanego czasem i spletanego przestrzenią skończonego umysłu człowieka, ponieważ istota stworzona nie może zrozumieć egzystencji wieczności – rzeczywistości i zależności, które się nie zaczynają i nie kończą. Dla istot czasowo-przestrzennych wszystkie rzeczy muszą mieć początek, za wyjątkiem tylko JEDNEGO BEZPRZYCZYNOWEGO – pierwotnej

przyczyny przyczyn. W związku z tym określamy pojęciowo tą filozoficzną wartość-poziom jako JESTEM, informując jednocześnie wszystkie istoty stworzone, że Wieczny Syn i Nieskończony Duch są współwieczni z JESTEM; innymi słowy, nigdy nie było takiego czasu, kiedy JESTEM nie był *Ojcem* Syna a razem z nim Ducha.

Określenia *Nieskończony* używa się dla oznaczenia pełni – ostateczności – implikowanej przez prymat Pierwszego Źródła i Centrum. *Teoretyczny* JESTEM jest dla istoty stworzonej filozoficznym rozszerzeniem „nieskończoności woli”, ale Nieskończony jest *aktualną* wartością-poziomem, reprezentującym wieczność-intensywność prawdziwej nieskończoności, zawartej w absolutnej i nieskrępowanej wolnej woli Ojca Uniwersalnego. Ta idea jest czasem określana jako Ojciec Nieskończony.

Sporo dezorientacji wynika z ograniczeń pojmowania wszystkich klas istot, wysokich i niskich, gdy usiłują odkryć Ojca Nieskończonego. Absolutny prymat Ojca Uniwersalnego nie jest oczywisty na poziomach podnieskończonych, w związku z tym prawdopodobnie tylko Wieczny Syn i Nieskończony Duch naprawdę znają Ojca jako nieskończoność; dla wszystkich innych osobowości ta idea stanowi akt wiary.

IV. WSZECHŚWIATOWA RZECZYWISTOŚĆ

Rzeczywistość aktualizuje się w sposób zróżnicowany na różnych poziomach wszechświata; rzeczywistość powstaje z nieskończonej woli Ojca Uniwersalnego, jak i poprzez tę wolę, a można ją sobie uświadomić w trzech podstawowych stadiach, na wielu różnych poziomach jej wszechświatowego aktualizowania się:

1. *Rzeczywistość nie deifikowana* rozciąga się od domen energii tego, co nieosobowe, do dziedzin rzeczywistości zawierających wartości wszechświatowej egzystencji niemożliwe do uosobienia, nawet do obecności Absolutu Nieuwarunkowanego.

2. *Rzeczywistość deifikowana* obejmuje wszystkie nieskończone potencjały Bóstwa, rozciągające się poprzez wszystkie domeny osobowości, od najniższej skończonej, do najwyższej nieskończonej, tym samym ogarnia domeny wszystkiego tego, co jest możliwe do uosobienia a nawet więcej – aż do obecności Bóstwa-Absolutu.

3. *Wzajemnie złączona rzeczywistość*. Rzeczywistość wszechświatowa jest hipotetycznie zarówno deifikowana jak i nie deifikowana, ale dla istot poddeifikowanych istnieje rozległa dziedzina rzeczywistości złączonej wzajemnie, potencjalnej i aktualizującej się, która jest trudna do identyfikacji. Większość tej skoordynowanej rzeczywistości zawarta jest w domenach Absolutu Uniwersalnego.

Zasadnicza idea pierwotnej rzeczywistości wygląda tak: Ojciec zapoczątkowuje i utrzymuje Rzeczywistość. Główne *zróżnicowanie* rzeczywistości to podział na deifikowaną i nie deifikowaną – Bóstwo-Absolut i Absolut Nieuwarunkowany. Podstawowa *zależność* jest napięciem między nimi. Inicjowana przez Ojca boskość-napięcie jest doskonale rozwiązywana poprzez Absolut Uniwersalny oraz uwieczniona jako ten Absolut.

Z punktu widzenia czasu i przestrzeni, rzeczywistość można dalej dzielić na:

1. *Aktualną i potencjalną*. Rzeczywistości istniejące w pełni swego wyrazu, w przeciwieństwie do tych, które noszą nieujawnione możliwości rozwojowe. Wieczny Syn jest absolutną aktualnością duchową, człowiek śmiertelny jest w znacznym stopniu nie urzeczywistnionym potencjałem duchowym.

2. *Absolutną i podabsolutną*. Rzeczywistości absolutne są bytami wieczności. Podabsolutne rzeczywistości są rozrzucone na dwóch poziomach: absoniczne – rzeczywistości, które są relatywne zarówno w stosunku do czasu jak i do wieczności; skończone – rzeczywistości, które są rzutowane w przestrzeń i aktualizują się w czasie.

3. *Egzystencjalną i empiryczną*. Rajskie Bóstwo jest egzystencjalne, ale wyłaniający się Najwyższy i Ostateczny są empiryczni.

4. *Osobową i bezosobową*. Rozprzestrzenianie się Bóstwa, ekspresja osobowości i ewolucja wszechświata, są na zawsze warunkowane aktem wolnej woli Ojca, na zawsze oddzielającym umysłowo-duchowo-osobowe znaczenia i wartości aktualności oraz potencjalności, skoncentrowane w Wiecznym Synu, od tych rzeczy, co się koncentrują i tkwią w wiecznej Wyspie Raj.

RAJ jest określeniem zawierającym osobowe i nieosobowe, zogniskowane Absoluty, ze wszystkich stadiów rzeczywistości wszechświata. Raj, odpowiednio określony, może oznaczać dowolną albo i wszystkie formy rzeczywistości, Bóstwa, boskości, osobowości i energii – duchowej, umysłowej czy materialnej. Wszystko ma swój udział w Raju, jako miejscu pochodzenia, działania i przeznaczenia a odnosi się to do wartości, znaczeń i faktycznej egzystencji.

Wyspa Raj – Raj, jeśli nie jest inaczej określony, jest Absolutem materialno-grawitacyjnej kontroli Pierwszego Źródła i Centrum. Raj jest nieruchomy, stanowi jedyną stacjonarną rzecz we wszechświecie wszechświatów. Wyspa Raj posiada lokalizację we wszechświecie, ale nie ma położenia w przestrzeni. Ta wieczna Wyspa jest aktualnym źródłem wszechświatów fizycznych – przeszłych, teraźniejszych i przyszłych. Jej jądro, Wyspa Światłości, pochodzi od Bóstwa, ale nie może być uznawana za Bóstwo; tak samo materialne kreacje nie są częścią Bóstwa, są jego konsekwencją.

Raj nie jest stwórcą; jest unikalnym regulatorem wielu funkcji wszechświata, znacznie bardziej reguluje niż reaguje. Przez materialne wszechświaty Raj wpływa na reakcje i postępowanie wszystkich istot, mających do czynienia z siłą, energią i mocą, ale Raj sam w sobie jest unikalny, jedyny oraz wyodrębniony we wszechświatach. Raj niczego nie reprezentuje i nic nie reprezentuje Raju. Nie jest on ani siłą ani obecnością; jest po prostu *Rajem*.

V. RZECZYWISTOŚCI OSOBOWOŚCIOWE

Osobowość jest poziomem rzeczywistości deifikowanej a rozciąga się od poziomu wyższych czynności umysłowych, czczenia i mądrości u śmiertelnika i pośredniego, w górę, przez poziom morontialny i duchowy, aż do osiągnięcia finalizmu w statusie osobowym. Tak wygląda ewolucyjne wznoszenie się osobowości istoty śmiertelnej i do niej zbliżonej, ale jest również we wszechświecie wiele innych klas osobowości.

Rzeczywistość podlega ekspansji we wszechświecie, osobowość nieskończonemu zróżnicowaniu a obie mogą być w nieograniczony prawie sposób koordynowane przez Bóstwo i wiecznie stabilizowane. Podczas gdy zakres przeobrażania się bezosobowej rzeczywistości jest zdecydowanie ograniczony, nie znamy ograniczeń dla rozwojowej ewolucji rzeczywistości osobowościowych.

Wszystkie osobowościowe klasy czy wartości mają możliwość łączenia się a nawet współtwórczości, na osiągniętych przez nie poziomach empirycznych. Nawet Bóg i człowiek mogą współistnieć w zjednoczonej osobowości, co wręcz znakomicie obrazuje obecny status Chrystusa Michała – Syna Człowieczego i Syna Bożego.

Wszystkie podniesione klasy i stadia osobowości mają możliwości asocjacyjne i są potencjalnie współtwórcze. To, co przedosobowe, osobowe i superosobowe, wszystko jest wzajemnie powiązane przez wspólny potencjał skoordynowanych działań, postępowych osiągnięć i współtwórczych możliwości. Nigdy jednak bezpośrednio nie przekształca się to, co nieosobowe w to, co osobowe. Osobowość nigdy nie jest samoistna, jest ona darem Rajskiego Ojca. Osobowość nałożona jest na energię a związana jest tylko z systemami energii ożywionej; tożsamość może być związana z formami energii nieożywionej.

Ojciec Uniwersalny jest tajemnicą rzeczywistości osobowościowej, tajemnicą nadania osobowości i przeznaczenia osobowości. Wieczny Syn jest osobowością absolutną, tajemnicą energii duchowej, duchów morontialnych oraz duchów doprowadzonych do doskonałości. Wspólny Aktywizator jest osobowością duchowo-umysłową, źródłem inteligencji, rozumowania oraz wszechświatowego umysłu. Wyspa Raj jest jednak nieosobowa i nie duchowa, stanowi esencję wszechświatowego ciała, źródło i centrum materii fizycznej oraz absolutną formę wzorcową wszechświatowej rzeczywistości materialnej.

Powyższe cechy rzeczywistości wszechświatowej objawiają się w ludzkim doświadczeniu Urantianina na następujących poziomach:

1. *Ciało*. Materialny albo fizyczny organizm człowieka. Żywy mechanizm elektrochemiczny, zwierzęcy w swej naturze i pochodzeniu.
2. *Umysł*. Myślący, spostrzegający i odczuwający mechanizm ludzkiego organizmu. Suma doświadczenia świadomego i podświadomego. Inteligencja związana z życiem emocjonalnym, sięgająca wzwyż, poprzez czczenie i wiedzę, do poziomu duchowego.

3. *Duch*. Boski duch zamieszkujący umysł człowieka – Dostrajacz Myśli. Ten nieśmiertelny duch jest przedosobowy – nie jest osobowością, choć jego przeznaczeniem jest stać się częścią osobowości istoty śmiertelnej, która przeżyje śmierć.

4. *Dusza*. Dusza ludzka jest zdobyczą empiryczną. Gdy istota śmiertelna postanowi „czynić wolę Ojca, który jest w niebie”, wtedy zamieszkujący człowieka duch staje się ojcem *nowej rzeczywistości* w doświadczeniu ludzkim. Śmiertelny i materialny umysł jest matką tej samej, wyłaniającej się rzeczywistości. Tworzywo nowej rzeczywistości nie jest ani materialne ani duchowe – jest *morontialne*. To jest właśnie wyłaniająca się, nieśmiertelna dusza, której przeznaczeniem jest przetrwać śmierć i rozpocząć wznoszenie się do Raju.

Osobowość. Osobowość śmiertelnego człowieka nie jest ani ciałem, ani umysłem, ani też duchem; nie jest również duszą. Osobowość jest jedyną niezmienną rzeczywistością w zawsze skądinąd zmiennym doświadczeniu istoty stworzonej; jednoczy ona wszystkie inne, związane ze sobą składniki indywidualności. Osobowość jest tym unikalnym darem, który Ojciec Uniwersalny daje żywym i związanym ze sobą energiom materii, umysłu i ducha a która trwać będzie wraz z trwaniem duszy morontialnej.

Morontia jest pojęciem określającym rozległy poziom, istniejący między tym, co materialne a tym, co duchowe. Może to określać rzeczywistości osobowe czy nieosobowe, energie ożywione czy nieożywione. Osnowa morontii jest duchowa, wątek fizyczny.

VI. ENERGIA I FORMA

Osobowym nazywamy wszystko to, co reaguje na obwód osobowości Ojca. Wszystko to, co reaguje na duchowy obwód Syna, nazywamy duchem. Wszystko to, co reaguje na obwód umysłowy Wspólnego Aktywizatora, nazywamy umysłem, umysłem jako atrybutem Nieskończonego Ducha – umysłem we wszystkich stadiach. Wszystko to, co reaguje na materialno-grawitacyjny obwód skoncentrowany w Raju dolnym, nazywamy materią – energią-materią we wszystkich jej stadiach przeobrażania.

Słowa ENERGIA używamy jako określenia o znaczeniu ogólnym, stosowanego w domenach duchowych, umysłowych oraz materialnych. Słowo *siła* ma również tak samo, szerokie zastosowanie. Słowo *moc* ogranicza się zazwyczaj do określania elektronowego poziomu materiału lub materii, reagującej na grawitację liniową w wielkim wszechświecie. Słowa *moc* używa się również na określenie władzy. Nie możemy używać waszych powszechnie przyjętych definicji siły, energii i mocy. Ubóstwo języka jest tak wielkie, że musimy przydawać wielorakich znaczeń tym terminom.

Energia fizyczna jest określeniem oznaczającym wszystkie stadia i formy zjawiskowego ruchu, działania i potencjału.

Przy omawianiu sposobów przejawiania się energii fizycznej, używamy na ogół pojęć takich jak siła kosmiczna, energia powstająca i wszechświatowa moc. Są one częstokroć używane następująco:

1. *Siła kosmiczna* obejmuje wszystkie energie wywodzące się z Absolutu Nieuwarunkowanego, ale jeszcze nie reagujące na grawitację Raju.
2. *Energia powstająca* obejmuje te energie, które reagują na grawitację Raju, ale jeszcze nie reagują na grawitację lokalną albo liniową. Jest to przedelektronowy poziom energii-materii.
3. *Wszechświatowa moc* obejmuje wszystkie te formy energii, które, podczas gdy wciąż reagują na grawitację Raju, reagują też bezpośrednio na grawitację liniową. Jest to elektronowy poziom energii-materii oraz całej jej dalszej ewolucji.

Umysł jest zjawiskiem oznaczającym obecność-działanie *żywej służby*, dodanej do różnorodnych systemów energii; odnosi się to do wszystkich poziomów inteligencji. W osobowości umysł zawsze wkracza pomiędzy ducha a materię; zatem wszechświat iluminowany jest trzema rodzajami światła: światło materialne, wnikliwość intelektualna i światłość duchowa.

Światło – światłość duchowa – jest słowem symbolem, metaforą, oznaczającą przejawianie się osobowości, znamienne dla istot duchowych różnorodnych klas. Ta emanacja świetlista nie jest pod żadnym względem pokrewna ani wnikliwości intelektualnej ani przejawom światła fizycznego.

FORMA może się przejawiać jako materialna, duchowa czy umysłowa, albo w jakiegokolwiek kombinacji tych energii. Może ona przenikać osobowości, tożsamości, byty, albo materię nieożywioną. Ale forma jest formą i pozostanie formą; powielane są tylko *kopie*.

Forma może nadawać kształt energii, ale jej nie kontroluje. Grawitacja jest jedynym kontrolerem energii-materii. Ani przestrzeń ani forma nie podlegają grawitacji, nie istnieje też zależność pomiędzy przestrzenią a formą; przestrzeń nie jest ani formą ani też potencjalną formą. Forma jest konfiguracją tej rzeczywistości, która spłaciła już cały dług grawitacyjny; *rzeczywistość* jakiegokolwiek formy składa się z jej energii, jej umysłu, ducha albo składników materialnych.

W przeciwieństwie do aspektu *całościowego*, forma wykazuje *indywidualny* aspekt energii i osobowości. Osobowościowe lub tożsamościowe ukształtowania są formami powstałymi z energii (fizycznej, duchowej lub umysłowej), ale nie są jej nieodłączne. Tą własność energii lub osobowości, która sprawia, że pojawia się forma, można przypisać Bogu – Bóstwu – obdarzeniu siłami Raju lub współlistnieniu osobowości i mocy.

Forma jest oryginalnym planem, z którego robione są kopie. Wieczny Raj jest absolutem form; Wieczny Syn jest formą osobowości; Ojciec Uniwersalny jest bezpośrednim przodkiem-źródłem obu. Jednak Raj nie nadaje formy a Syn nie może nadać osobowości.

VII. ISTOTA NAJWYŻSZA

Mechanizm Bóstwa, jak odnosi się on do związków wieczności we wszechświecie nadrzędnym, jest dwojaki. Bóg-Ojciec, Bóg-Syn i Bóg-Duch są wieczni – są istotami egzystencjalnymi – podczas gdy Bóg Najwyższy, Bóg Ostateczny i Bóg Absolutny *aktualizują się* jako osobowości Bóstwa w epoce posthavonalnej, w czasie-przestrzeni i w czas-przestrzeń przekraczających zakresach ewolucyjnej ekspansji wszechświata nadrzędnego. Te aktualizujące się osobowości Bóstwa są przyszłościowo wieczne, od kiedy uosobią moc w rozwijających się wszechświatach, metodą empirycznego aktualizowania się asocjacyjno-stwórczych potencjałów wiecznych Rajskich Bóstw.

W związku z tym Bóstwo jest w swej bytności dwojaki:

1. *Egzystencjalne* – istoty o wiecznej egzystencji, przeszłej, teraźniejszej i przyszłej.
2. *Empiryczne* – istoty aktualizujące się w posthavonalnej teraźniejszości, ale o egzystencji bez końca w całej przyszłej wieczności.

Ojciec, Syn i Duch są egzystencjalni – egzystencjalni w aktualności (aczkolwiek wszystkie potencjały są przypuszczalnie empiryczne). Najwyższy i Ostateczny są w pełni empiryczni. Bóstwo-Absolut jest empiryczne w aktualizowaniu się, ale egzystencjalne w potencjalności. Esencją Bóstwa jest wieczność, ale tylko trzy pierwotne osoby Bóstwa są bezwzględnie wieczne. Wszystkie inne osobowości Bóstwa mają swój początek, jednak wieczność jest ich przeznaczeniem.

Ojciec, osiągnąwszy egzystencjalną ekspresję Bóstwa w Synu i Duchu – osiąga teraz empiryczną ekspresję na poziomach bóstwa jak dotąd bezosobowych i nie objawionych, takich jak Bóg Najwyższy, Bóg Ostateczny i Bóg Absolutny; jednak te empiryczne Bóstwa nie istnieją obecnie w pełni, są one w trakcie aktualizowania się.

Bóg Najwyższy w Havonie jest osobowym odzwierciedleniem duchowym trójjednego Rajskiego Bóstwa. Ten asocjacyjny związek Bóstwa rozprzestrzenia się obecnie stwórczo na zewnątrz, w Bogu Siedmiorakim a syntetyzuje się w mocy empirycznej Wszechmocnego Najwyższego, w wielkim wszechświecie. Rajskie Bóstwo, egzystencjalne jako trzy osoby, ewoluuje zatem empirycznie w dwu stadiach Najwyższości, podczas gdy te dwoiste stadia są zjednoczone w mocy-osobowości jako jeden Pan, Istota Najwyższa.

Ojciec Uniwersalny osiąga, z wolnej woli, oswobodzenie z więzów nieskończoności i pęt wieczności metodą utrójcowienia, trojakiemu uosobienia Bóstwa. Istota Najwyższa nawet teraz kształtuje się w czasowo-przestrzennych segmentach wielkiego wszechświata, jako podwieczne zjednoczenie osobowości siedmiorakich przejawów Bóstwa.

Istota Najwyższa nie jest bezpośrednim stwórcą, poza tym, że jest ojcem Majestonu, ale jest koordynatorem syntetyzującym wszelkich wszechświatowych działań na linii stworzony-Stwórca. Istota Najwyższa, aktualizując się teraz we wszechświatach ewolucyjnych, jest Bóstwem korelatorem i syntetyzerem czasowo-przestrzennej boskości trójjednego, Rajskiego Bóstwa, w empirycznym związku z Najwyższymi Stwórcami czasu i przestrzeni. Kiedy to ewolucyjne Bóstwo w końcu się zaktualizuje, stanowić będzie wieczne zespolenie skończonego i nieskończonego – wiecznotrwałe i nierozzerwalne zjednoczenie mocy empirycznej i osobowości duchowej.

W wyniku dyrektywnego impulsu ewoluującej Istoty Najwyższej, cała skończona rzeczywistość czasowo-przestrzenna jest zaangażowana we wciąż postępujące uaktywnianie i doskonalące jednoczenie (synteza mocy-osobowości) wszystkich stadiów i wartości rzeczywistości skończonej, w połączeniu z różnymi stadiami rzeczywistości rajskiej, w tym celu, aby podjąć dalszą próbę dotarcia do absonicznych poziomów osiągnięć superistoty stworzonej.

VIII. BÓG SIEDMIORAKI

W celu zadośćuczynienia za skończony status oraz redukcji ograniczeń pojęciowych istoty stworzonej, Ojciec Uniwersalny ustanowił siedmioraki sposób docierania tej istoty do Bóstwa:

1. Rajscy Synowie Stwórcy.
2. Pradawni Czasu.
3. Siedem Duchów Nadrzędnych.
4. Istota Najwyższa.
5. Bóg-Duch.
6. Bóg-Syn.
7. Bóg-Ojciec.

To siedmiorakie uosobienie Bóstwa, w czasie i przestrzeni oraz dla siedmiu superwszechświatów, daje śmiertelnemu człowiekowi możliwość dotarcia przed oblicze Boga, który jest duchem. To siedmiorakie Bóstwo, czasami uosabiające swą moc w Istocie Najwyższej dla skończonych istot czasu-przestrzeni, jest Bóstwem funkcjonalnym ewolucyjnych istot śmiertelnych, wznoszących się do Raju. Takie empiryczne odkrywanie-proces uświadamiania sobie Boga zaczyna się wraz z rozpoznaniem boskości Syna Stwórcy z wszechświata lokalnego i postępuje poprzez superwszechświat Pradawnych Czasu oraz dalej, przez osobę jednego z Siedmiu Duchów Nadrzędnych, aby odkryć i rozpoznać Boską osobowość Ojca Uniwersalnego w Raju.

Wielki wszechświat stanowi trojaką domeną Bóstwa, Trójcy Najwyższości, Boga Siedmiorakiego oraz Istoty Najwyższej. Bóg Najwyższy jest potencjalny w Rajskiej Trójcy, z której wywodzi swą osobowość i duchowe atrybuty; jednak obecnie aktualizuje się on w Synach Stwórcy, Pradawnych Czasu i Duchach Nadrzędnych, z których wywodzi swą moc jako Wszechmocny dla superwszechświatów czasu i przestrzeni. Ten przejaw mocy Boga, najbliższego istotom ewolucyjnym, rozwija się teraz w czasie-przestrzeni razem z tymi istotami. Wszechmocny Najwyższy, rozwijający się na poziomie-wartości działań nieosobowych oraz duchowa osoba Boga Najwyższego, stanowią *jedną rzeczywistość* – Istotą Najwyższą.

Synowie Stwórcy, w niebiańskim związku Boga Siedmiorakiego, dostarczają tego mechanizmu, dzięki któremu śmiertelnik staje się nieśmiertelny a to, co skończone, wchodzi w objęcia nieskończoności. Istota Najwyższa daje metodę aktywizacji mocy-osobowości, niebiańskiej syntezy *wszystkich* tych różnorodnych procesów, umożliwiając tym samym dotarcie do absonitu temu, co skończone a poprzez inne, ewentualne, przyszłościowe aktualizowanie się, umożliwia próbę dotarcia do Ostatecznego. Synowie Stwórcy, wraz z towarzyszącymi im Boskimi Opiekunkami, biorą udział w tej najwyższej aktywizacji, jednak Pradawni Czasu oraz Siedem Duchów Nadrzędnych są przypuszczalnie wiecznie niezmienni, jako stali administratorzy wielkiego wszechświata.

Funkcjonowanie Boga Siedmiorakiego datuje się od momentu organizacji siedmiu superwszechświatów i prawdopodobnie rozprzestrzeni się, w związku z przyszłym rozwojem kreacji przestrzeni zewnętrznej. Organizacji tych przyszłych wszechświatów, na pierwotnym, wtórnym, trzeciorzędowym i czwartorzędowym poziomie przestrzennym postępowej ewolucji, bez wątpienia będzie towarzyszyć zapoczątkowanie transcendentalnego i absonicznego dostępu do Bóstwa.

IX. BÓG OSTATECZNY

Tak jak Istota Najwyższa wyłania się stopniowo z poprzedzającego ją nadania boskości, zawartej w potencjale energii i osobowości wielkiego wszechświata, tak też Bóg Ostateczny wynika z potencjałów boskości, istniejących w przewyższających czas-przestrzeń domenach wszechświata nadrzędnego. Aktualizowanie się Bóstwa Ostatecznego oznacza absoniczne zjednoczenie pierwszej empirycznej Trójcy i stanowi równocześnie ekspansję Bóstwa na drugim poziomie stwórczej samorealizacji. Tak wyłania się moc-osobowość, równoznaczna z wszechświatowym, empirycznym aktualizowaniem się Bóstwa absonicznych rzeczywistości Raju, na wynikających poziomach wartości przewyższających czas-przestrzeń. Takie empiryczne kształtowanie się ma swój cel, a jest nim umożliwienie ostatecznej służby-przeznaczenia wszystkim tym istotom czasu-przestrzeni, które osiągnęły absoniczne poziomy przez pełne urzeczywistnienie się Istoty Najwyższej i dzięki służbie Boga Siedmiorakiego.

Bóg Ostateczny jest określeniem Bóstwa osobowego, funkcjonującego na niebiańskich poziomach absonitu oraz we wszechświatowych domenach superczasu i przewyższonej przestrzeni. Ostateczny jest supernajwyższym wynikiem Bóstwa. Najwyższy jest

zjednoczeniem Trójcy, rozumiałym dla istot skończonych; Ostateczny jest zjednoczeniem Rajskiej Trójcy, rozumiałym dla istot absonicznych.

Ojciec Uniwersalny, dzięki mechanizmowi Bóstwa ewolucyjnego, zajmuje się teraz gigantyczną i zdumiewającą *działalnością* ogniskowania osobowości i aktywizowania mocy, na poszczególnych, wszechświatowych znaczeniach-poziomach, odnoszących się do Boskich wartości rzeczywistości tego, co skończone, absoniczne a nawet tego, co absolutne.

Trzy pierwsze, przeszłościowo wieczne Bóstwa z Raju – Ojciec Uniwersalny, Wieczny Syn i Nieskończony Duch – są w wiecznej przyszłości uzupełniane osobowo przez empiryczne aktualizowanie się związanych z nimi Bóstw ewolucyjnych – Boga Najwyższego, Boga Ostatecznego i ewentualnie Boga Absolutnego.

Bóg Najwyższy i Bóg Ostateczny, wyłaniający się teraz we wszechświatach empirycznych, nie są egzystencjalni – nie są przeszłościowo wieczni a tylko wieczni przyszłościowo, wieczni, uwarunkowani czasem-przestrzenią oraz uwarunkowani transcendencją. Są Bóstwami posiadającymi to, co najwyższe, ostateczne oraz ewentualnie najwyżso-ostateczne, Bóstwami, które doświadczyły historycznych początków wszechświata. Nigdy nie będą mieć końca, ale mają początki swej osobowości. Są wprawdzie aktualizowaniem się wiecznych i nieskończonych potencjałów Bóstwa, ale sami nie są ani bezwzględnie wieczni ani też nieskończeni.

X. BÓG ABSOLUTNY

Istnieje wiele aspektów wiecznej rzeczywistości *Bóstwa-Absolutu*, które nie mogą być w pełni wyjaśnione czasowo-przestrzennemu, skończonemu umysłowi, jednak aktualizacja *Boga Absolutnego* może nastąpić w wyniku zjednoczenia drugiej empirycznej Trójcy – Trójcy Absolutnej. Może to stanowić empiryczną realizacją boskości absolutnej, zjednoczenie absolutnych znaczeń na absolutnych poziomach, ale nie jesteśmy pewni tego, co dotyczy ogarnięcia wszystkich wartości absolutnych, ponieważ nigdy nie byliśmy poinformowani, że Absolut Uwarunkowany jest odpowiednikiem Nieskończonego. Nadostateczne przeznaczenia zawarte są w absolutnych znaczeniach i nieskończonej duchowości a bez obu tych nieosiągniętych rzeczywistości nie możemy ustalić wartości absolutnych.

Bóg Absolutny jest realizacją-osiągnięciem celu wszystkich istot superabsonicznych, ale moc i potencjał osobowości Bóstwa-Absolutu przekracza nasze pojmowanie, nie możemy się zdecydować, żeby omawiać rzeczywistości, które leżą tak daleko od empirycznego aktualizowania się.

XI. TRZY ABSOLUTY

Gdy połączona myśl Ojca Uniwersalnego i Wiecznego Syna, funkcjonując w Bogu Działania, wyłoniła kreację niebiańskiego i centralnego wszechświata, Ojciec podążył za ekspresją swej myśli w słowie swego Syna i w działaniu Wspólnego Wykonawcy,

odróżniając swoją obecność w Havonie od potencjałów nieskończoności. I te, nieujawnione potencjały nieskończoności, pozostają ukryte przestrzennie w Absolucie Nieuwarunkowanym i niebiańsko spowite w Bóstwie-Absolucie, podczas gdy te dwa Absoluty stają się jednym w działaniu Absolutu Uniwersalnego – nie objawionej nieskończoności-jedności Rajskiego Ojca.

Zarówno potencja sił kosmicznych jak i potencja sił duchowych jest w trakcie stopniowego objawiania-urzeczywistnienia, gdy wzbogacanie całej rzeczywistości dokonywane jest drogą empirycznego rozwoju oraz przez współzależność empirycznego z egzystencjalnym w Absolucie Uniwersalnym. Dzięki równoważącej obecności Absolutu Uniwersalnego, Pierwsze Źródło i Centrum dokonuje poszerzenia swej mocy empirycznej, ma możliwość utożsamiania się z ewolucyjnymi istotami przezeń stworzonymi, oraz osiąga ekspansję Bóstwa empirycznego na poziomach Najwyższości, Ostateczności i Absolutu.

Kiedy nie można dokładnie odróżnić Bóstwa-Absolutu od Absolutu Nieuwarunkowanego, ich domniemanie połączone funkcjonowanie lub równorzędna obecność jest określana działalnością Absolutu Uniwersalnego.

1. *Bóstwo-Absolut* wydaje się być wszechpotężnym aktywizatorem, podczas gdy Absolut Nieuwarunkowany wydaje się być wszechoperatywnym mechanizmem napędowym doskonale zjednoczonego i ostatecznie skoordynowanego wszechświata wszechświatów, nawet wszechświatów nad wszechświatami, stworzonych, stwarzanych i tych, które będą stwarzane.

Bóstwo-Absolut nie może reagować, albo przynajmniej nie reaguje, na żadną sytuację wszechświatową w sposób podabsolutny. Wydaje się, że każde oddziaływanie tego Absolutu, na jakąkolwiek daną sytuację, jest dokonywane dla dobra całego stworzenia rzeczy i istot, nie tylko w obecnym stanie egzystencji, ale także z punktu widzenia nieskończonych możliwości całej przyszłej wieczności.

Bóstwo-Absolut jest tym potencjałem, który został wydzielony z całościowej, nieskończonej rzeczywistości, decyzją wolnej woli Ojca Uniwersalnego, a w obrębie którego zachodzi całe funkcjonowanie boskości – egzystencjalne i empiryczne. Jest to Absolut *Uwarunkowany* w przeciwieństwie do Absolutu *Nieuwarunkowanego*; jednak Absolut Uniwersalny jest nadwzbogacającym dla obu w tym, że zawiera cały absolutny potencjał.

2. *Absolut Nieuwarunkowany* jest bezosobowy, pozaboski i nie deifikowany. Absolut Nieuwarunkowany jest zatem pozbawiony osobowości, boskości i wszelkich prerogatyw stwórcy. Ani fakt ani prawda, doświadczenie czy objawienie, filozofia czy absoniczność, nie mogą przeniknąć natury i charakteru tego Absolutu, bez uwarunkowania we wszechświecie.

Wyjaśnijmy, że Absolut Nieuwarunkowany jest *prawdziwą rzeczywistością*, przenikającą wielki wszechświat oraz najwidoczniej rozciągającą się, wraz z obecnością przestrzeni, w

kierunku zewnętrznym, w aktywność sił i przedmaterialnych przekształceń, na zdumiewającym ogromie obszarów przestrzeni istniejącej poza siedmioma superwszechświatami. Absolut Nieuwarunkowany nie jest zwykłym negatywizmem filozoficznej idei, opartej na przypuszczeniach metafizycznej sofistyki, w sprawie uniwersalizmu, dominacji i prymatu tego, co nie uzależnione i nie uwarunkowane. Absolut Nieuwarunkowany jest autentyczną, wszechświatową kontrolą nadrzędną w nieskończoności; ta kontrola nadrzędna jest nieograniczona w stosunku do przestrzeni-siły, jednak jest zdecydowanie uwarunkowana obecnością życia, umysłu, ducha i osobowości oraz jest dodatkowo uzależniona od woli-reakcji oraz celowych nakazów Rajskiej Trójcy.

Jesteśmy przekonani, że Absolut Nieuwarunkowany nie jest niezróżnicowanym i wszechprzenikającym wpływem, porównywalnym czy to z panteistycznymi ideami metafizyki, czy to z dawniejszymi, naukowymi hipotezami eteru. Absolut Nieuwarunkowany jest nieograniczony w aspekcie siły, ale uzależniony jest od Bóstwa, jednak nie dostrzegamy wyraźnych związków tego Absolutu z duchowymi rzeczywistościami wszechświatów.

3. *Absolut Uniwersalny*, jak logicznie wnioskujemy, był nieuniknionym wynikiem działania absolutnej, wolnej woli Ojca Uniwersalnego, rozróżniającej rzeczywistości wszechświata na wartości deifikowane i nie deifikowane – możliwe i niemożliwe do uosobienia. Absolut Uniwersalny stanowi fenomen Bóstwa, znamionujący rozwiązanie napięcia wytworzonego przez akt wolnej woli i tym samym różnicującego rzeczywistość wszechświata, a działa on jako asocjacyjny koordynator całkowitej sumy potencjalności egzystencjalnych.

Napięcie-obecność Absolutu Uniwersalnego oznacza dopasowanie zróżnicowania pomiędzy rzeczywistością Bóstwa a rzeczywistością nie deifikowaną, zróżnicowania nieodłącznego oddzieleniu dynamiki boskości, obdarzonej wolną wolą, od statyki nieskończoności nie uwarunkowanej.

Zapamiętajcie: potencjał nieskończoności jest absolutny i nierozdzielny od wieczności. Aktualna nieskończoność w czasie może być zaledwie częściowa a zatem musi być nieabsolutna; tak samo nieskończoność aktualnie istniejącej osobowości nie może być absolutna, chyba, że w nie uwarunkowanym Bóstwie. Istnieje zróżnicowanie potencjału nieskończoności Absolutu Nieuwarunkowanego oraz Bóstwa-Absolutu, które uwiecznia Absolut Uniwersalny i tym samym kosmicznie umożliwia istnienie w przestrzeni wszechświatów materialnych a duchowo umożliwia istnienie skończonych osobowości w czasie.

Skończone może współistnieć w kosmosie z Nieskończonym tylko dlatego, że asocjacyjna obecność Absolutu Uniwersalnego tak doskonale wyrównuje napięcia pomiędzy czasem i wiecznością, skończonością i nieskończonością, potencjałem rzeczywistości i aktualnością rzeczywistości, Rajem i przestrzenią, człowiekiem i Bogiem. Asocjacyjnie, Absolut Uniwersalny stanowi tożsamość strefy rozwijającej się

rzeczywistości ewolucyjnej, istniejącej w czasie-przestrzeni i w przewyższonym czasie-przestrzeni – we wszechświatach podnieskończonego ujawniania się Bóstwa.

Absolut Uniwersalny jest potencjałem statyczno-dynamicznego Bóstwa, funkcjonalnie możliwym do realizacji na poziomach czasu-wieczności, jako wartości skończone-absolutne, oraz możliwym do dostąpienia empiryczno-egzystencjalnego. Ten trudny do pojęcia aspekt Bóstwa może być statyczny, potencjalny i asocjacyjny, ale nie jest on stwórczy empirycznie czy też ewolucyjny w tym, co dotyczy inteligentnych osobowości działających teraz we wszechświecie nadrzędnym.

Absolut. Oba Absoluty – uwarunkowany i nieuwarunkowany – podczas gdy z pozoru rozbieżne w działaniu, jak mogą to dostrzegać istoty obdarzone umysłem, są doskonale i bosko zjednoczone w Absolutcie Uniwersalnym i poprzez Absolut Uniwersalny. W końcowym podsumowaniu i w ostatecznym ujęciu, wszystkie trzy są jednym Absolutem. Na poziomach podnieskończonych są one czynnościowo zróżnicowane, ale w nieskończoności są JEDNOŚCIĄ.

Nigdy nie używamy określenia Absolut jako negacji czegokolwiek, lub jako zaprzeczenia czegoś. Nie traktujemy również Absolutu Uniwersalnego jako samostanowiącego, jako czegoś w rodzaju panteistycznego i bezosobowego Bóstwa. We wszystkim, co odnosi się do wszechświatowej osobowości, Absolut jest ściśle ograniczony przez Trójkę i zdominowany przez Bóstwo.

XII. TRÓJCE

Pierwotna i wieczna, Rajska Trójca jest egzystencjalna i była nieunikniona. Ta bez początku Trójca była nieodłączna zróżnicowaniu tego, co osobowe od tego, co nieosobowe, w rezultacie działania nieskrępowanej woli Ojca, a urzeczywistniła się, gdy jego osobista wola koordynowała umysłem te dwojakie rzeczywistości. Trójce posthavonalne są empiryczne – nieodłączne stworzeniu dwu podabsolutnych, ewolucyjnych poziomów przejawiania się mocy-osobowości we wszechświecie nadrzędnym.

Rajska Trójca – wieczne zjednoczenie Bóstwa Ojca Uniwersalnego, Wiecznego Syna i Nieskończonego Ducha – jest egzystencjalna w aktualności, jednak wszystkie jej potencjały są empiryczne. Dlatego Trójca ta stanowi jedyną rzeczywistość Bóstwa, obejmującą nieskończoność, a zatem pojawiają się tutaj wszechświatowe fenomeny aktualizowania się Boga Najwyższego, Boga Ostatecznego i Boga Absolutnego.

Pierwsza i druga Trójca empiryczna, Trójce posthavonalne, nie mogą być nieskończone, gdyż obejmują one *Bóstwa wywodzące się*, Bóstwa ewoluujące przez empiryczne aktualizowanie się rzeczywistości stworzonych, lub wynikłych dzięki egzystencjalnej Rajskiej Trójcy. Nieskończoność boskości jest wciąż wzbogacana, jeśli nie poszerzana, przez skończoność i absoniczność doświadczenia istoty stworzonej i Stwórcy.

Trójce są prawdami dotyczącymi zależności i faktami dotyczącymi równorzędnego przejawiania się Bóstwa. Działania Trójcy obejmują rzeczywistości Bóstwa a rzeczywistości Bóstwa zawsze szukają realizacji i ujawniania się w uosobieniu. Bóg Najwyższy, Bóg Ostateczny a nawet Bóg Absolutny są zatem niebiańskimi nieuchronnościami. Te trzy Bóstwa empiryczne istniały potencjalnie w egzystencjalnej Trójcy, Rajskiej Trójcy, ale ich pojawienie się we wszechświecie, jako osobowości obdarzonych mocą, jest zależne po części od ich własnego działania empirycznego we wszechświatach mocy i osobowości, a po części od empirycznych osiągnięć posthawalnych Stwórców i Trójc.

Dwie Trójce posthawalne, Trójce empiryczne – Ostateczna i Absolutna – nie objawiają się teraz w pełni; są w trakcie wszechświatowego urzeczywistniania się. Te związki Bóstwa można przedstawić następująco:

1. *Trójca Ostateczna*, która się teraz wyłania, będzie się w końcu składała z Istoty Najwyższej, Najwyższych Osobowości Stwórczych oraz z absonicznych Architektów Wszechświata Nadrzędnego, unikalnych planistów wszechświata, którzy nie są ani stwórcami ani istotami stworzonymi. Bóg Ostateczny, w końcu i nieuchronnie, zyska władzę i będzie uosobiony jako Boska konsekwencja zjednoczenia empirycznej Trójcy Ostatecznej, na poszerzającej się arenie prawie nieograniczonego wszechświata nadrzędnego.

2. *Trójca Absolutna* – druga Trójca empiryczna – obecnie w trakcie aktualizowania się, składać się będzie z Boga Najwyższego, Boga Ostatecznego oraz z nie objawionego Wypełniacza Przeznaczenia Wszechświata. Trójca ta działa na poziomie zarówno osobowym jak i superosobowym, nawet do granic tego, co nieosobowe, a jej zjednoczenie w domenie wszechświatów byłoby uempirycznieniem Bóstwa Absolutnego.

Trójca Ostateczna jednoczy się empirycznie w trakcie swej realizacji, ale szczerze wątpimy, czy możliwe jest takie pełne zjednoczenie Trójcy Absolutnej. Jednak nasza idea wiecznej, Rajskiej Trójcy, wciąż nam przypomina, że utrójcowienie Bóstwa może dokonać tego, co jest skądinąd nieosiągalne; zatem postulujemy pojawienie się kiedyś *Najwyższego-Ostatecznego* oraz ewentualne utrójcowienie-urzeczywistnienie Boga Absolutnego.

Filozofowie wszechświatów postulują *Trójcę Trójc*, egzystencjalno-empiryczną Trójcę Nieskończoną, ale nie potrafią wyobrazić sobie jej uosobienia; prawdopodobnie byłaby ona równorzędną osobie Ojca Uniwersalnego na poziomie pojęciowym JESTEM. Niezależnie jednak od tego wszystkiego, pierwotna Rajska Trójca jest potencjalnie nieskończona, skoro Ojciec Uniwersalny jest aktualnie nieskończony.

OBJAŚNIENIE

Podczas redagowania kolejnych prezentacji, obrazujących charakter Ojca Uniwersalnego oraz naturę jego rajskich towarzyszy, wraz z próbą opisanego doskonałego wszechświata centralnego i okrążających go siedmiu superwszechświatów, kierujemy się zaleceniami

władców superwszechświata, mówiącymi, że w trakcie wszystkich naszych prób objawienia prawdy i koordynacji istotnej wiedzy, powinniśmy dawać pierwszeństwo najwyższym istniejącym ideom ludzkim, odnoszącym się do omawianych tematów. Do czystego objawienia możemy uciekać się tylko wtedy, gdy przedstawiana idea nie posiada uprzedniego, właściwego wyrażenia, dokonanego przez umysł ludzki.

Kolejne, planetarne objawienia niebiańskiej prawdy, nieodmiennie zawierają najwyższe istniejące idee wartości duchowych, stanowiące część nowego i wzbogaconego uporządkowania wiedzy planetarnej. W związku z tym, gdy robiliśmy te prezentacje, dotyczące Boga i jego kosmicznych towarzyszy, wyselekcjonowaliśmy, jako podstawę tych przekazów, ponad tysiąc idei ludzkich, reprezentujących najwyższą i najbardziej zaawansowaną wiedzę planetarną, dotyczącą wartości duchowych i znaczeń kosmicznych. Kiedy te, ludzkie idee, zebrane od rozpoznających Boga śmiertelników z przeszłości i teraźniejszości, nieodpowiednie będą do wyrażenia prawdy, tak jak mieliśmy zalecone ją objawić, bez wahania będziemy je uzupełniać, sięgając po naszą własną, wyższą wiedzę o rzeczywistości i boskości Rajszych Bóstw oraz o transcendentnym wszechświecie, w którym przebywają.

W pełni sobie uświadamiamy, jak trudne jest nasze zadanie; dostrzegamy, że nie jest możliwe pełne przetłumaczenie języka idei boskości i wieczności, na symbole języka idei skończonych śmiertelnego umysłu. Wiemy jednak, że w umyśle ludzkim zamieszkuje fragment Boga, jak również to, że w ludzkiej duszy przebywa Duch Prawdy; i wiemy jeszcze to, że te duchowe siły współpracują ze sobą, aby pomóc materialnemu człowiekowi zrozumieć rzeczywistości wartości duchowych oraz pojąć filozofię znaczeń kosmicznych. Bardziej jeszcze jesteśmy pewni tego, że te duchy Boskiej Obecności potrafią pomóc człowiekowi w duchowym przyswojeniu całej prawdy, przyczyniając się do poszerzenia wciąż rozwijającej się rzeczywistości osobistego doświadczenia religijnego – uświadomienia sobie Boga.

[Zredagowane przez Niebiańskiego Radcę z Orvontonu, szefa korpusu osobowości superwszechświatowych, wyznaczonych do przedstawienia na Urantii prawdy dotyczącej Rajszych Bóstw i wszechświata wszechświatów].

[powrót do spisu treści](#)